

І підштовхнула мене лиха година оце якось у поліклініку зайти. Записався до невропатолога. Діждався черги. Заходжу.

— На що скаржитесь?— запитує лікар.

— Та,— кажу,— миші ночами сняться... І все сині плями по боках.

— Так, так,— мовить лікар. І... хрясь мене молотком по нозі. Ну, форменний псих. Добре, хоч молоток гумовий.

— Я, знаєте,— продовжую з острахом,— і роботу залишив. Думав від перенапруження.

— Не допомогло?

— Та де там! Може б мені до здравниці, лікарю?

— До моря бажаєте?

— Так нерви ж... Підлікувати б.

— А де працювали, шановний?— запитує лікар.

— Та, робота нервова — охоронцем на торговельній базі.

ЛИХА ГОДИНА

— Добре,— мовить лікар і протягує мені папірця.

— Тут адреса і направлення. Зайдіть, там працює мій знайомий. Він допоможе. Скажете: від лікаря,— і прізвище назвав.

Хапаю папірця, тисну лікареві руку і щодуху — з поліклініки.

— Кумедія! Ну й лопух! А ще нев-ро-патолог! — думаю голосно і розгортаю папірця на ходу. — От оці мені вже лікарі! Як напишуть,— сам чорт ногу зломить.

Адреса розбірливо, а далі — хоч плач. Та нічого вже. Йду за адресою, а в уяві море міниться веселковими барвами, сонце, пальми, жінки... Ух! Незчувся, як зайшов до будинку і опинився перед потрібним кабінетом.

Пригладив чуба. Поправив комір. Зайшов.

— Вам кого? — питає огрядний чоловік.

— Та я від знайомого,— говорю пошепки й протягую папірця.

— А, знаю! — каже.

— Добре, що зайшли. Сідайте. То скільки не працюєте?

— Та місяців шість,— підбріхую сміливо...

— Розумію, розумію, голубе,— говорить він. — Добре, що самі прийшли. Хвороба ваша важка, але вилікована...

...І, знаєте, вилікувався. І миші більше не сняться. І синці з боків зійшли. Правда, до будинку відпочинку не їздив, бо вже третій місяць підношу хлопцям на будівництві розчин і цеглу. Працевлаштувався.

І штовхнула мене лиха година до поліклініки зайти.

Олександр КРИВОШЕЙ.